Я б тебе цілував, цілував
За парканами заспаних станцій,
Де м’яка, соковита трава
Килим стеле до тихих акацій…

Одморгають і зорі своє,
Одгудуть паротяги далекі,
Одинокий ліхтар покладе
Дивний відблиск на ковану рейку.

Поцілує холодний метал,
Розтечеться металом змертвілим,
Сотні тисяч отруєних жал,
Перетнуть твоє стомлене тіло!

Я тебе не люблю, не любив, —
Як не можу любити нікого —
Моє серце під бурю розбив
Синій грім з-за похмурого рогу…

Моє серце спалили вогні —
Горобиної ночі заграви…
Коли зможеш, прости і збагни
Цей паркан, ці акації й трави!

…Може ляжеш гарячим плечем
На крицеву, морожену рейку…
Паротяг закричить, утече
В далечінь незнайому й далеку…

І світанок гарячим мечем
Розворушить забруднені хмари.
…Цілував твоє тепле плече,
Твої очи не сині, а карі…

Збережеш своє тепле плече!
Підеш ти у брудні океани…
День за днем у глибінь потече
Мов алея, мов рівні каштани…

Одійди ж у далекі краї,
Залиши моє тіло прокляте…
(А цілунки, цілунки твої —
Білі голуби, рожі розп’яті!..)

Одійди у далекі світи,
Я самотній, як давня отрута…
Я не смію до хати ввійти,
Де мадонна, де радощів пута…

Одійди ж! Я не бачив тебе,
Я не знаю замучених станцій.
Попіл серця лихий загребе,
Кине в тінь від холодних акацій.